

Святі Отці Церкви Про Говоріння на Різних Мовах

Св. Іван Золотоустий Беседа 35

1 Коринтян 14

1 Дбайте про любов, прагніть до духовного, особливо, щоби пророкувати.

2 Як хто говорить мовами, той говорить не людям, а Богові, бо ніхто не розуміє; він же духом говорить таємне.

3 А хто пророкує, той промовляє до людей для збудування, втіхи і розради.

Тут він порівнює обдарування, і поставляє нижче інших дар мов, доводячи, що він і не зовсім марний, і не дуже корисний сам по собі. Коринфяни багато вихвалялись цим і вважали його великим талантом, - вважали великим тому, що апостоли отримали його перш за все і з такою урочистістю. Але це не робило його краще інших. Чому апостоли отримали його перш за все? Тому що повинні були ходити всюди. Як під час стовпотворіння одна мова розділилася на багато, так тоді багато мов часто належали одній людині, і один і той же говорив перською, на римському, на індійському і на багатьох інших мовах, з натхнення Духа. Таке обдарування називалося даром мов, тому що (який володів ним) міг говорити разом на багатьох мовах. Гляди ж, як (апостол) і принижує його і підносить; словами: «Бо хто говорить чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, тому що ніхто не розуміє його », принижує, показуючи, що це дарування не дуже корисно; а далі словами: «і він духом говорить таємне», знову піднімає, щоб воно не здалося зайвим, непотрібним і марно даними. "А хто пророкує, той промовляє до людей для збудування, втіхи і розради."

Бачиш, з якого боку він доводить перевагу цього обдарування? З боку його загальнокорисних. І всюди він вважає за краще те, що приносить користь багатьом. А ті, скажи мені, хіба не людям говорили? Але не з таким повчанням, умовлянням і втіхою.

Мати натхнення від Духа однаково властиво обом, і пророцтво і говорить мовами; але перший, т. е. пророчествуючий, має перевагу перед останнім в тому, що він ще корисний

слухачам. Що мовами різними ті не чули не мали цього обдарування. Що ж? Невже вони не будується інший нікого? Так, каже, тільки самих себе. Тому (апостол) і додає: «А хто пророкує, той промовляє до людей для збудування, втіхи і розради.» (1Кор.14: 4). Яким же чином, якщо він не знає, що каже? Але тут (апостол) розмовляє про тих, які знали, що говорили, знали самі, але не могли передати іншим. «А хто пророкує, той Церкву». Яка різниця між одним і церквою, така ж різниця між першим і останнім. Чи бачиш мудрість (апостола), як він не звертає цього дару в ніщо, а показує, що він, хоча приносить користь, але малу, і достатній тільки для володіє їм? Потім, щоб не подумали, ніби він через заздрості до них принижує мови, - а дар цей мали багато, - він відхиляє їх підозра і каже: «Бажаю, щоб ви всі говорили мовами, але краще — щоби пророкували, адже той більший, хто пророкує, ніж той, хто говорить мовами; хіба що хтось пояснює, щоби Церкві було на збудування.»(1Кор.14: 5). Вирази: краще означають протилежність, але перевага.

2. Звідси також видно, що він не засуджує обдарування, але керує слухачів на краще, показуючи і своє піклування про них, і свою душу, чужу жодної заздрості. Не сказав: двоє або троє; але - «бажаю, щоб ви всі говорили мовами», і не тільки цього бажаю, але й того, щоб ви пророкували, і останнього більш, ніж першого, «бо хто пророкує». Коли вже пояснив і довів предмет, тоді і оголошує своє бажання, втім не просто, але з додатком: «хібашо і пояснювати»; якщо він буде здатний і до цього, т. е. до тлумачення, тоді, каже, він робиться рівним пророку, тому що тоді багато хто отримує користь. Треба особливо відмітити, як він у всьому шукає її (користі) перш за все.

«Тепер же, брати, коли прийду до вас і буду говорити мовами, то яку користь вам принесу, якщо не говоритиму вам або відкриттям, або знанням, або пророцтвом, або повчанням?» (1Кор.14: 6)? Але що, продовжує він, говорити про інших? Нехай говорять мовами буде Павло: і тоді не буде ніякої користі слухачам. Каже це з метою показати, що він шукає корисного для них, і що він не має ворожнечі до того хто має цей дар, якщо не відмовляється визнати його марним навіть в своєму власному обличчі. Неприємне він завжди докладає до власної особи, як і на початку послання сказав: «хто Павло? Хто Аполлос? Хто Кифа?» (1Кор.3: 5, 22). Те ж робить і тут: і я, каже, не принесу вам користі, «коли не поясню вам чи то відкриттям, чи знанням, чи пророцтвом, чи наукою». Сенс слів його наступний: якщо я не скажу вам чогось такого, що може бути для вас зрозумілі і ясним, а тільки покажу, що я маю дар мов, то, вислухавши мови, ви відійдете, не отримавши ніякої користі.

«Навіть і речі бездушні, що звук видають, як сопілка чи лютня, коли б не видавали вони різних звуків, як пізнати б тоді, що бринить або грає?» (1Кор.14: 7). Яка користь від слів, яких ви не розумієте? І що я говорю, продовжує він, що це марно у нас, що корисно тільки ясне і зрозуміле для слухачів? Те ж можна бачити і на бездушних музичних інструментах: якщо наприклад дутимеш в сопілка, або вдаряти в гуслі без належного ритму і гармонії,

але змішано і як попало, щось не діставши задоволення нікому зі слухачів, тому що і від нечленороздільні (інструментів) потрібна деяка ясність, і якщо будеш бити в гуслі або дуги в сопілка неіскусно, то не зробиш нічого. Якщо ж від бездушних (предметів) ми вимагаємо такої ясності, струнності і роздільності, якщо безглуздим звукам ми намагаємося і посилюється надати великий сенс, то тим більше потрібно осмисленість від морського і розумних людей і духовних дарів.

«Бо якщо й сурма дасть непевний звук, то хто готуватиметься до бою?

» (1Кор.14: 8). Від речей не необхідних (апостол) переходить до необхіднейшим і найкориснішим і каже, що можна бачити той же не тільки на гусях, а й на трубі. І від неї бувають стрункі звуки, що вказують те на війну, то на що-небудь інше, то що закликають до нападу, то - до відступу; і хто не знає цього, той піддається крайньої небезпеки. Щоб пояснити це і вказати цю небезпеку, він і каже: «хто до бою?» А хто не робить цього, той губить все.

Як же, скажете ви, це відноситься до нас? До вас це особливо і відноситься: тому він і додає: «так якщо і ви, коли мовою не подасте зрозумілого слова, як пізнати, що ви говорите? Ви будете говорити на вітер» (1Кор.14: 9), т. Е. Чи не скажете нічого, будете говорити ні для кого. Скрізь він доводить марність (дару мов). Але, скажеш, якщо він не потрібен, то для чого і дано? Для того, щоб він був корисний отримав його; а щоб він був корисний і іншим, для того потрібно було з'єднати з ним тлумачення. Все це говорить (апостол), бажаючи з'єднати їх один з одним, щоб один, який не має дару тлумачення, закликав на допомогу іншого, має такий дар, і за допомогою нього робив корисним свій дар. Тому він скрізь і доводить недосконалість дару, щоб хоча таким чином з'єднати їх між собою; і хто думає, що цей дар достатній для нього самого, той не стільки підносить, скільки принижує його, чи не влаштовуючи, щоб він сявав світло за допомогою тлумачення. Хороший і необхідний цей дар, але тоді, коли хто-небудь пояснить сказане. І палець - необхідний член, але якщо відокремиш його від інших, то він буде не стільки корисний; необхідна і труба, але якщо вона даремно видає звуки, то буває навіть тяжка. Чи не виявиться мистецтво, якщо не буде матеріалу; не оброблені і матеріал, якщо йому не буде повідомлена форма. Постав же голос на місце матеріалу, а ясність на місце форми, без якої не може бути ніякої користі від матеріалу. «Скільки, наприклад, різних мов є на світі, і жодного з них не без значення» (1Кор.14: 10), т. Е. Стільки мов, стільки діалектів, скіфів, фракіан, римлян, персів, маврів, індійців, єгиптян, і багатьох інших народів! «Але коли я не знатиму значення слів, то я буду чужинцем промовцеві» (1Кор.14: 11).

3. Не думай, каже, ніби це трапляється тільки з нами; то ж буває і з усіма. Таким чином, кажучи це, я не засуджую мови, але показую, що він буде корисний для мене, поки буває незрозумілий. Потім, щоб викриття не було тяжким, він зрівнює провину: буду, каже, «чужинцем промовцеві, і промовець чужинцем мені», не по властивості мови, але через

нашого незнання. Чи бачиш, як він мало-помалу довів мова до істотного? Так він звичайно робить: запозичує приклади здалеку і закінчує тим, що власне належить до предмету. Сказавши про сопілки і гусях, в прикладі яких було багато недостатнього і непотрібного, він перейшов до труби, (інструменту) корисних, а потім нарешті і до самої мови. Так і колись, коли доводив, що апостолам не заборонено отримувати (вміст від учнів), він почав з хліборобів, пастирів і воїнів, а опісля навернув мова на найближче до предмету, на старозавітних священиків. Зауваж, як він скрізь намагається показати, що самий дар не заслуговує осуду, а переносить провину на які отримали його; не сказав: буду чужинцем мені, але: «для буду чужинцем промовцеві»; і далі не сказав: хто говорить чужинець, але: «промовець чужинцем мені». Що ж, скажеш, має робити? Повинно не тільки не засуджувати, а й умовляти і повчати, як і він сам поступає. Він саме, викривши, докорив і показавши марність дару, нарешті припускає рада і каже: «так і ви, коли дбаєте про дари духовні, щоб збагачуватись через них на збудування Церкви» (1Кор.14: 12). Бачиш повсякчасну його мета, як він постійно і у всьому шукає на увазі одне, - потребу багатьох, користь церкви, постачаючи це як би яким правилом? І не сказав: щоб вам отримати обдарування, але: щоб «збагатитися». Щоб мати їх в великому достатку. Я, каже, не тільки далекий від бажання, щоб ви не мали їх, я навпаки хочу, щоб ви мали їх у надлишку, якщо тільки ви будете вживати їх на загальну користь. А як може бути це, він пояснює далі: «А тому, - каже, - говорить чужою мовою, нехай молиться, щоб умів вияснити. Бо коли я молюся чужою мовою, то хоча дух мій і молиться, а мій розум без плоду. Що ж робити? Буду молитися духом, і буду молитися й розумом, співатиму духом, і співатиму й розумом»(1Кор.14: 13-15). Тут (апостол) показує, що від них залежить отримати обдарування: «нехай молиться», говорить. Додасть те, що в його владі. Якщо старанно будеш просити, то отримаєш. Отже проси, щоб тобі мати не один тільки дар мов, а й дар тлумачення, щоб тобі бути корисним для всіх, а не укласти дарунка в одному собі. «Бо коли, - каже, - я молюся чужою мовою, то хоча дух мій і молиться, а мій розум без плоду».

Чи бачиш, як (апостол) мало-по-малу доводить мова до того, що така людина не потрібен не тільки для інших, але і для самого себе, так як і його розум залишається без плоду? Якби хто говорив тільки на перській мовою, або на будь-якому іншому іноземному, і не знав, що говорить, то він був би чужинцем і для себе самого, а не тільки для інших, бо не розумієш їхніх сили слів. У давнину було багато таких, які разом з даром мов мали дар молитви; вони молилися, мова їх вимовляв молитву перською або римському діалекті, але розум але не розумів сказаного. Тому він і каже: «я молюся чужою мовою, то дух мій молиться», т. Е. Обдарування, дане мені і приводить мову в рух, «а мій розум без плоду». Що ж краще і корисніше, і як потрібно поступати або Чого маю просити у Бога? Того, щоб молитися і духом. Даруванням, і розумом. Тому він і каже: «і буду молитися духом, і буду молитися й розумом, співатиму духом, і співатиму й розумом». І тут він висловлює той же. Щоб і мову говорив, і розум не залишалася незнаючим сказаного. Якщо ж цього

не буде, то може статися й інше замішання: «бо якщо, - каже, - ти будеш благословляти духом, то що стоїть на місці простолюдина як скаже: «амінь» подяку твою? Бо він не розуміє, що ти говориш. Ти дякуєш добре, але не будується» (1Кор.14: 16-17). Дивись, як неухильно і тут він йде до своєї мети, всюди маючи на увазі повчання церкви. Невігласом він називає простолюдина і доводить, що і він терпить важливий шкоду, коли не може сказати: амінь. Сенс слів його наступний: якщо ти будеш благословляти мовою іноземною, не знаючи, що говориш, і не вмюючи витлумачити, то простолудин не може відповідати: амінь; не чуючи остаточних слів: на віки віків, він не скаже: амінь. Потім він знову пом'якшує мова, щоб не здалося, ніби він занадто принижує дар (мов), і як вище казав, що (така людина) говорить таємниці, каже Богу, себе будує, молиться духом, пропонуючи в цьому чимала втіха, так і тут каже: ти добре дякуєш, - так як говориш через Духа - але той, хто нічого не чує і не розуміє сказаного, варто, не отримуючи великої користі.

4. Після того, як (апостол) проти мають дар мов сказав, що в цьому немає нічого великого, далі, щоб не подумали, ніби він принижує їх тому, що сам позбавлений його, дивись, що він говорить: «Дякую Богові .. .: я більше всіх вас говорю мовами» (1Кор.14: 18). Те ж він робить і в інших випадках. Так, маючи намір позбавити влади гонорові домагання юдейства і показати, що воно вже мізерно, він наперед пояснює, що і сам мав (ці домагання) і до того ж надзвичайно, а потім називає їх втрату вважав: «якщо, - каже, - хто інший думає сподіватися на плоть, то більше я, обрізаний восьмого дня, з роду Ізраїля, з племені Веніяминового, єврей із євреїв, фарисей за по ревнощів - гонитель Церкви Божої, щодо правди в Законі - невинний» (Флп.3: 4-6). Потім, коли довів, що сам мав всі ці переваги, говорить: «але що для мене було за надбання, те ради Христа я за втрату вважав» (Флп.3: 7). Так він надходить і тут: «я більше всіх вас, - каже, - говорю мовами»; тому не величається, як ніби ви одні маєте цей дар; і я маю його, і до того ж набагато більше вас.

«Але в Церкві волю п'ять слів зрозумілих сказати розумом моїм, щоб і інших навчити» (1Кор.14: 19). Що значить: «сказати розумом моїм, щоб і інших навчити»? Говорити те, що розумію, що можу витлумачити і іншим, говорити з свідомістю і повчати слухачів. «Чим десять тисяч слів чужою мовою». Чому? «Щоб і інших навчити», говорить. Перше доставляє тільки показну славу, а останнє - велику користь. Скрізь він шукає одного - загальної користі. Хоча дар мов був незвичайним, а дар пророцтва звичайним, древнім, і належав вже багатьом, між тим як той став відомий тоді в перший раз, однак (Павло) вважав його не надто бажаним для себе, і навіть не користувався ним, не тому, щоб не мав його, але тому, що шукав більш корисного. Він був чужий будь-якого марнославства і мав на увазі тільки одне, як би зробити кращими слухачів. Тому він і міг бачити корисне і для себе і для інших, що був вільний від марнославства; а хто рабом цієї пристрасті, той не може бачити корисного не тільки для інших, але і для себе. Такий був Симон, який,

керуючись марнославством, не бачив корисного і для себе (Деян.8); такими були іудеї, які тому ж зрадили дияволу власний порятунок.

Звідси відбулися ідоли, і зовнішні (язичницькі) мудреці, спонукувані тим же божевіллям, впали в безглузді вчення. І подивися, як перекручено ця пристрасть; по її бажанням одні з них робилися бідними, інші збирали багатство.

Бесіда 36

2. Щоб ти переконався, що знамення тут не означає чогось, завжди приносить користь, (апостол) додає і те, що воно виробляє. Що ж таке? «То не скажуть вони, - каже, - що біснуєтесь?» Це залежить не від якості знамення, але від нерозуміння тих, (які скажуть). Під словом невірні не завжди розумій однакових людей, але іноді теж бити хворих і залишаються невинуватими, а іноді можуть змінитися, Які ті люди, які дивувалися апостолам, промовляв величі Божої; такі ж були домашні Корнилія. Отже, сенс слів його наступний: пророцтво має силу і між невірними і між віруючими, а чуючи мови, невірні і нерозумні не тільки не отримують користі, а й сміються над говорять на мовах, як над несамовитими. (Мови) служать їм тільки на ознаку, тобто тільки приводять їх в здивування.

Якби втім вони мали розум, то отримали б і користь, для якої дано ознаку адже (і при апостолів) не тільки були насміхалися над ними, як би над сп'янілого, але багато і дивувалися їм, як промовляючи величі Божої; так насміхатися були нерозумні. Тому і Павло не просто сказав: «чи не скажуть, що ви біснуєтесь», але додав: «сторонні чи невіруючі». Пророцтво ж не просто служить в знамення, але потрібно і корисно для віри і повчання тих і інших. Втім, це він висловив не негайно, але пояснив в подальших словах: «всі докоряють йому, усі судять. І таким чином таємниці серця його виявляються, і так він падає ницьма і вклоняється Богові й каже: Бог справді між вами ».

Таким чином пророцтво вище не тільки тому, що має силу між тими і іншими, а й тому що звертає безсоромно з невірних. Чи не однаково було чудо, коли Петро викрив Сапфіру, - це було дією пророцтва, - і коли говорив мовами; тоді все налякалися, а коли він говорив мовами, то навіть прийнятий був за біснуєтєся. Отже, сказавши, що мови не приносять користі, і, залишивши між тим викриття провини іудеїв, (апостол) далі показує, що вони навіть шкодять. Для чого ж, скажеш, і дані вони? Для того, щоб вживалися разом з тлумаченням, без якого трапляється і осоружне у нерозумних. «Якщо, - каже, - вся церква зійдеться разом, і всі говоритимуть чужими мовами, і ввійдуть туди й сторонні чи невіруючі, чи ж не скажуть, що ви біснуєтесь?» Так і апостоли були прийняті за сп'янілих: «інші казали глузуючи, говорили: вони напилися солодкого вина» (Деян.2: 13). Але причина не в чудо, а в безумстві (говорили це); тому він додав: «сторонні чи невіруючі», тобто думка їх походить від нерозуміння і невіри. Він старається, як я сказав раніше,

поставити дар (мов) в ряд предметів не зовсім гідних відкидання, але не дуже корисних, і до того ж з метою приборкати слухачів і вселити їм необхідність шукати тлумачення. Так як вони не вважали за потрібне про це, але багато через згаданий дар намагалися показати себе і задовольнити своєму честолюбству, то він особливо і відхиляє їх від цього, доводячи, що вони навпаки шкодять своїй славі, викликаючи на себе підозру в біснуванні. Так завжди надходить Павло: коли хоче кого відхилити від чогось, то доводить, що він терпить шкоду від того самого, до чого має пристрасть; І так зробиш ти: відхиляючи від задоволень, покажи, що вони виконані гіркоти; відхиляючи від марнославства, покажи, що воно завдає безчестя.

Так і Павло надходив. Відхиляючи багатих від любові до грошей, він говорить, що багатство не тільки шкодить, але і піддає спокусам: «хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі пожадливі, що людей в безодню і погибель» (1Тим.6 : 9). Так як багатство, мабуть, не рятує від напастей, то він стверджує протилежне тому, що думали багаті.

Інші мали пристрасть до зовнішньої мудрості, як ніби-то вона служила їм для пояснення догматів; а він доводить, що вона не тільки не приносить користі хреста, а й принижує його.

Інші хотіли судитися у чужих, вважаючи негідним судитися у своїх, як ніби-то зовнішні (язичники) були мудрішими; а він доводить, що судитися у зовнішніх ганебно. Інші куштували идольские жертви, як би бажаючи показати в собі досконале знання; а він доводить, що невміння влаштувати благо ближніх є ознака недосконалого знання. Так і тут: (коринфяне) по честолюбству захоплювалися даром мов, а він доводить, що це особливо і посрамляє їх, не тільки позбавляючи слави, а й піддаючи підозрою в біснуванні. Втім, він не раптом сказав це, але, попередньо сказавши дуже багато, і тим приготувавши їх до прийняття слів своїх, потім і висловлює думку вкрай несподівану. Такий у нього звичайно образ мови.

Справді, хто хоче похитнути усталене думка і змінити його на протилежне, той не повинен негайно висловлювати протилежне: інакше він буде осміяний тими, які предзаняти протилежною думкою; дуже несподіване не може бути прийнято раптом без попередньої підготовки; наперед потрібно іншими доказами добре похитнути думку інших і тоді вже вселити їм протилежне.

3. Так само він вчинив, коли говорив про шлюб. Багато мали розташування (до шлюбу), як би такого, що дає спокій; а він хотів довести, що спокій полягає в Позашлюбній стані; якби сказав це раптом, то слова його не були б так добре прийняті; тепер же, висловивши це після багато чого іншого і запропонувавши своєчасно, він сильно зачепив слухачів. Так

само він вчинив стосовно дівоцтва. Сказавши попередньо багато, він вже після того каже: «Я ж ви щажду» 60 (1Кор.7: 28); і ще: «а я хочу, щоб ви були без турбот» (1Кор.7: 32). Точно так він надходить і щодо дару мов, доводячи, що він не тільки позбавляє слави, а й посрамляє мають його перед невірними. А пророцтво, навпаки, і не ставить під ганьбу перед невірними, і доставляє найбільшу славу і користь; з приводу пророцтва ніхто не скаже, «що біснуєтесь», і не стане сміятися над пророцтвом, але навпаки всякий буде дивуватися і дивуватися їм, тому що викривається усіма, тобто, все, що у нього на серці, виявляється і надається всім. Не одне і те ж - кому-небудь увійшовши почути одного говорить по-перському, іншого по-сирским, або увійшовши, з якої б то не було метою, для спокуси і з лукавим наміром, або щиросердо, почути таємниці свого серця, такі- то і такі-то дії і наміри; Останнім більш першого збуджує страх і приносить користь.

Тому (апостол) і каже, що з приводу мов скажуть, «що біснуєтесь»; втім каже це не сам від себе, але як судження інших: «ж не скажуть вони, - каже, - що біснуєтесь?» Тут же він ґрунтується і на істоту самої справи і на переконанні отримують користь: «всі докоряють йому, усі судять. І таким чином таємниці серця його виявляються, і так він падає ницьма і вклоняється Богові й каже: Бог справді між вами ».

Чи бачиш, як це безсумнівно? Там дію піддається різним судженням, і інший з невірних може приписати його біснування; а тут не буває нічого такого, а навпаки він дивується і поклоняється, сповідуючи перш справами, а потім і словами. Так вклонився Богові і Навуходоносор, який сказав: «істинно Бог ваш є Бог богів і Пан над царями, і Він відкриває таємниці, коли ти міг відкрити цю таємницю!» (Дан.2: 47). Чи бачиш, як сила пророцтва змінила (людини) грубого, навчила його і привела до віри? «То що ж, браття? Коли ви прийдіть, і у кожного з вас є псалом має, науку має, має мову, об'явлення має, має вияснення, - нехай буде все це на збудування »(1Кор.14: 26). Бачиш підставу і правило християнства? Як справа зодчого - будувати, так справа християнина - всіма способами приносити користь ближнім. Так як (апостол) досить сильно був проти дарунка (мов), то, щоб він не здався зайвим, - а повставав він єдино з наміром упокорити гордість їх, - він знову постачає його в числі інших (духовних дарів) і каже: «у кожного з вас є псалом має, має науку, має мову ». У стародавні часи і становили псалми по даруванню, і вчили по даруванню. Але все це, каже, хай хилиться до одного - до збудування ближнього; нехай ніщо не робиться даремно; якщо ти приходиш не для повчання брата, то для чого і приходиш? Для мене не дуже важливо відмінність обдарувань; мої турботи тільки про одне і старання хилиться до одного - щоб все робилося для повчання; тоді навіть має мале обдарування перевершить має велике, якщо буде вживати його з наукою. Обдарування для того і даються, щоб кожен отримував повчання; якщо ж цього не буде, то обдарування послужить навіть до засудження отримав його; скажи мені справді, яка користь пророкувати, яка користь воскрешати мертвих, якщо ніхто не отримує повчання? Якщо ж в цьому полягає мета обдарувань, якої можна досягти і іншим способом без обдарувань, то

не вихваляйся знаменнями і не вважай себе нещасним, не маючи обдарувань. «Якщо хто говорить чужою мовою, говоріть по двох, чи найбільше по трьох, і то за чергою, а один нехай перекладає. Якщо б не було перекладача, то нехай він у Церкві мовчить, а говорить нехай собі й Богові» (1Кор.14: 27-28). Що кажеш ти? Сказавши стільки про дар мов, що він і не потрібен і зайвий, якщо немає перекладача, ти знову повеліваєш говорити мовами? Чи не наказую, каже, але і не забороняю. Як в тому випадку, коли говорять: «якщо хтось із невірних покличе вас, і ви захочете піти» (1Кор.10: 27), він не заповідає йти, але і не утримує, так і тут. «Говори собі і Богу». Якщо, каже, ти не можеш мовчати, якщо ти так честолюбний і пихатий, то говори про себе. Таким дозволом він ще більш забороняє, бо призводить до сором.

4. Так само поводить ся він та в іншому місці, коли розмовляє про відносини до дружини: «втім це сказано, - говорить, - по нестриманість вашому» (1Кор.7: 5-6). Але не так він говорить про пророцтво, - а як? Владно і рішуче: «Як говорить хто чужою мовою, говоріть по двох, чи найбільше по трьох»; і при цьому ніде не вимагає перекладача і не загороджує вуста пророцтва, подібно як там казав: «якщо б не було перекладача, то нехай він». Хто говорить мовами сам по собі недостатній: тому, якщо хто має обидва обдарування, то нехай говорить; якщо ж не має, а хоче говорити, то нехай робить це при виясненні. І пророк є тлумач, але Божий, а ти - людський. «Якщо б не було перекладача, то нехай він»; нічого не буде робитися марно і по честолюбства. «Говори собі і Богу», тобто в розумі, або таємно і без шуму, якщо хоче. Тут він не заповідати, але, може бути, більш забороняє допомогою такого дозволу, подібно як колись каже: «а коли хто голодний, нехай вдома він їсть» (1Кор.11: 34), де, мабуть, дозволяє, але тим самим сильніше присоромлювати. Чи не для того ви збираєтеся, каже, щоб показати, що маєте хист, але щоб наставляти слухачів, як говорив він і на початку: «вся ж до творення та бувають» (1Кор.14: 26). «І пророки нехай промовляють по двох чи трьох, а інші нехай розпізнають» (1Кор.14: 29), - і більш не додала нічого такого, що (говорив) про мови. Але що він говорить?

Чи не висловлює він, що і пророцтво саме по собі недостатньо, якщо іншим надає міркувати! Ні, воно дуже мало: тому він і не загородив вуст пророцтво, подібно як того (що говорить мовами), коли немає перекладача; і між тим як про останній сказав: «якщо б не було перекладача, то нехай він», про перший не сказав: якщо немає думають, то нехай не буде прокувати, але тільки запропонував наставляння слухачеві.

Він сказав це для застереження слухачів, щоб між ними не стався волхвователь. Остерігатися цього він наказував, і на початку, коли показував відмінність між волхвуванням і пророцтвом, і тепер велить розрізняти і спостерігати те ж саме, щоб не укралося що-небудь диявольське. «Якщо ж іншому з тих, хто сидить, нехай перший замовкне. Бо ви всі по одному можете прокувати, щоб училися всі й усі тішилися

»(1Кор.14: 30-31). Що означають ці слова? Якщо, каже, в той час, коли ти пророкуєш отак, дух іншого порушить його, тоді ти замовкни. Як раніше щодо мов, так і тут він вимагає, щоб це було по частині (порізно), але тут вищим чином; не сказав: «за частиною», але: «якщо ж іншому з тих, хто сидить».

І для чого першому продовжувати мову, коли інший збуджується до пророцтва? Але чи не слід було (говорити) обом? Це недоречно і справило б безлад. Чи не слід було першого?

Оріген Коментар на 1 Коринтян

Про "Тому той, хто говорить мовою, повинен молитися про силу тлумачити" (1 Коринтян 14:13): Якщо той той, хто говорить мовами, не має сили їх тлумачити, інші не зрозуміють, але він знатиме, що був спонуканий Духом сказати. Коли це зрозуміють і інші, з цього будуть плоди. Тут, як і скрізь, ми вчили шукати загального блага церкви.

Іларій Піктавійський (359), Про Пресвяту Трійцю

Фраза "Дух Божий" позначає також Дух-Парадата, і це не тільки за свідченням пророків, але й апостолів, коли сказано: Це те, що було сказано через Пророка: Це станеться в останній день, говорить Господь, Я виллю з Духа Свого на все тіло, на їхніх синів та їх дочки будуть пророкувати. І ми дізнаємось, що все це пророцтво сповнилося у випадку апостолів, коли після послання Святого Духа всі вони говорили мовами язичників.

Євсевій Емеський (359)

Але коли він [Бог] дав літературні здібності невігласам, щоб вони могли писати євангелії, давши їм можливість писати також віддав римську мову галілеянам, а мови світу своїм апостолам, за вчення і застереження і заклик народів світу.

Св. Кирил Єрусалимський (387) Катехитична Наука

Іван та решта апостолів розмовляли усіма мовами представників язичницького походження. ... Якого вчителя можна знайти такого чудового, щоб він навчив людей одразу тому, чого вони не навчилися? Стільки років вони навчаються граматиці та іншому мистецтву добре володіти лише грецькою мовою; і ще не всі говорять про це однаково добре; можливо, риторику вдається добре говорити; а грамастик іноді поганий; а вмілий граммаріан не знає предметів філософії. Але Святий Дух навчив їх одразу багатьох мов,

мов яких все своє життя вони ніколи не знали. Це насправді величезна мудрість, це божественна сила. У чому контраст їхнього тривалого невігластва минулий час до їх раптового, повного, різноманітного і незвична вправа цима мовами

Філастрій (397), Книги Різних Єресей

Знання мов, які людина, втратила дві тисячі сімсот років тому, Господь знову дав через Святого Духа за часів блаженних апостолів після його вознесіння без будь-яких зусиль над тими, хто повірив, як написано в Діяннях апостолів. Бо це сила ангелів знати мови всіх людей; але через віру в Христа без будь-яких зусиль знання всі цих (мов) були передані віруючим.

Августин, Проповіді на Літургійний Сезон

Усі присутні [у верхній кімнаті] вивчили одну мову. Прийшов Дух Святий, вони сповнилися ним, вони почали розмовляти різними мовами всіх народів якого вони не знали і не навчилися. ... Факт, я маю на увазі, що ця маленька церква говорила мовами всіх народів, що ще це може означати, як не ця велика церква схід сонця до його заходу (Псалом 113: 3) говорить мовами всіх народів?

Юліан Екліпнський (пом. 450), Коментар на Йоїла

"Я виллю свого Духа на всю плоть, і на ваших синів, і на ваші дочки будуть пророкувати" (Йоїла 2:28). Бо оскільки апостоли дивом здобули знання мов, учитель церкви [Петро] показав цей передбачуваний вилів- Духа і називається знанням мов.

Лев Великий(пом. 461), Проповідь 75

Бо як свідчить історія апостолів: «поки настали дні П'ятидесятниці, і всі учні були разом у там же, раптом з неба почувся звук як бурхливого вітру, що наповнив увесь будинок вони сиділи. І з'явилися їм розділені мови, як вогонь, і він сів на кожного з них. І вони всі були сповнені Святого Духа і почали говорити з ними іншими мовами, як Святий Дух дав їм промову. "О! наскільки швидкими є слова мудрості, і де Бог є Вчителем, як швидко вивчається те, чого навчають. Без тлумачення потрібно для розуміння, немає практики використання, немає часу на вивчаючи, але Дух Божий, що дме, де хоче, мови, властиві кожному народові, стали спільною власністю в устах церкви.

Теодорит Кірський (пом. 466), Коментарі На Коринтян

«Іншому тлумачення слів» (1 Коринтян 12:10). Це також був духовний дар. Часто людини, яка знала лише грецьку мову, після дискусії іншою мовою скіфською або

фракіївською, перекладала це до слухачів. 16 "Як хто говорить мовами, той говорить не людям, а Богові, бо ніхто не розуміє; він же духом говорить таємне."(1 Коринтян 14: 2) Бо це було дано проповідникам через різні мови людей, так що той, хто іде до народу Індії міг би принести божественну проповідь мовою, якою вони користуються. І знову, коли обговорювали з персами, з скіфами, римлянами чи єгиптянами вони б проповідували євангельське вчення мовами, якими користується кожен.

Св. Григорій Великий

Після входу до мого монастиря він [Армонуісі, чернець монастиря Григорія] розповів мені про подію, яка сталася під час жахливої чуми, яка спустошила Рим за часів патриції Нарсес. У адвоката Валеріана був слуга будинка на ім'я Арнентарій, хлопчик незвичайної простоти і смиренності. Коли чума вразила це господарство, хлопчик був однією з перших його жертв, і смерть покінчила з ним швидко. Але він швидко повернувся до життя і попросив побачити свою маму «Я був на небі, - сказав він, - і дізнався про що члени цієї сім'ї помруть. "Після згадки- назвавши деяких з них на ім'я, він сказав своєму панові не боятися тому що в цей час він не мав померти. - Але, продовжив він, довести вам, що я говорю правду і що я справді був на небі, я повинен вам сказати, що я отримав силу говорити усіма мовами. Ви усвідомлювали моє повне незнання Грецької. Але я зараз поговорю з вами грецькою, і ви зрозумієте що я отримав дар мов з неба. " Тоді його пан заговорив з ним грецькою, і всі були з подивом почув, як хлопчик відповідає тією ж мовою. Мечоносець, болгар, жив у цьому ж будинку. Отже його також привели до хворого хлопчика, щоб поговорити з хлопчиком болгарською мовою. Хоча народився і виріс в Італії, хлопчик відповів мечоносцю його рідною мовою, ніби він його товариш земляк. Усі були вражені. Побачивши здібності хлопчика цими двома мовами, якими він був повністю раніше не володів, родина тепер переконалася, що хлопчик міг розмовляти всіма мовами, навіть якщо не міг в цей час повністю довести свої таланти. Він залишився живим ще два дні. На третій день через невідоме рішення суду Божого, він помер у шаленстві, кусаючи руки. Усім тим що він передбачив смерть, були взяті один за одним, тоді як решта дому була врятована.